

Nizozemský bestseller roku 2020

SASKIA NOORTOVÁ TOXICKÁ LÁSKA

V patnácti by člověk neměl
hledat matčina vraha.

THRILLER

 metafora

Patnáctiletá Lies se jednoho dne probudí s neodbytným pocitem, že se její matce Jetě něco přihodilo. V noci odešla z domu a nevzala si s sebou kabelku ani telefon. Lies moc dobře ví, že by je mamka nikdy neopustila. Nevěří ani otcově verzi, že Jeta trpí depresí a utekla, protože se nevyrovnala s rozvodem.

Lies, která si je jistá, že svou mamku zná nejlépe ze všech, objeví v jejím počítači překvapivou stopu – účet na seznamce a soubor s deníkovými záznamy o jejím milostném poměru.

Když rodina po dvou dnech konečně zkontaktuje policii, Lies se rozhodne, že deník by mohl být pro mamku natolik kompromitující, že o něm radši zatím pomlčí a zkusí z něj něco vypátrat sama.

Podaří se jí odhalit totožnost tajemného muže, na němž si její maminka psycholožka vytvořila prapodičnou závislost? A dokáže se poprat se všemi nástrahami, které její pátrání přinese? Nic totiž není takové, jak se na první pohled zdá.

„Toxická láska přesvědčivě vykresluje, jak nebezpečný a toxický může být pro některé ženy vztah s mužem. Napíná až do konce!“

– Viva

Saskia Noortová

TOXICKÁ LÁSKA

Saskia Noortová

TOXICKÁ LÁSKA

Přeložila Lenka Řehová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Bonuskind © 2020 Saskia Noort

First published by House of Books, Netherlands

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Lenka Řehová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-611-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-610-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-214-1 (print)

*Miluje tě zlomenou, to je to, co miluje.
Boj o moc, druhá řada, poslední díl*

*Zlom mi nohy, abych k tobě nemohla přijít,
uřízni mi jazyk, abych k tobě nemohla promlouvat,
spal mou kůži, abych tě nemohla cítit,
vypíchni mi oči, abych tě neviděla.
Líbí se ti, když ti dovolím po mně šlapat,
říkáš mi, že se ti líbí,
když naše mysl onemocní.*

Sharon van Etten, Your Love is Killing Me
(Tvá láska mě zabíjí)

1

Máma je mrtvá. To je první, co mě napadne, když otevřu oči. Co se mi zdálo? Vybavuju si to jen matně. Někde v našem starém domě bouchly dveře. Táta s námi ještě bydlel. Naštvaný šeptání, stejný jako několik posledních měsíců. Auto, skřípění pneumatik. Vážně to byl jen sen?

Rozsvítím lampičku u postele, zvednu sklenici vody, která tam stojí, a vypiju ji do dna. Polívá mě chlad i horko zároveň. Možná jsem nemocná. Nejradši bych se rozběhla hned za ní, ale netroufám si. Sáhnu po mobilu a otevřu WhatsApp. Žádný zprávy.

Mám strach. Obrovskej strach. Že je mamka vážně mrtvá. Že jsem zase dostala zánět močáku. Že mě Mees bude ignorovat. Že budeme muset bydlet u táty. Že mamce došly peníze a stanou se z nás bezdomovci. Netuším, proč se mi hlavou honí takový myšlenky. A pak mi dojde, že se dusím, že se stalo něco se vzduchem v domě. Oxid uhelnatý. Mamka, Luuk a Wammes jsou mrtví. Ale teď už opravdu musím vstát z postele a otevřít okno, jinak taky umřu. Motá se mi hlava, pomyslím na vraždy v rodinách a napadne mě, jestli nás dva s Luukem mamka nezdrgovala. Taky si vybavuju slova učitele

nizozemštiny. Řekl mi, že mám moc bujnou fantazii a že si o mě dělá starosti. „Tvoji rodiče by si měli uvědomit, že vás svými hádkami ničí.“

Opatrně vstanu z postele a otevřu okno. Studený noční vzduch mě probere. Samozřejmě se nic nestalo. Ulice je temná a tichá, mamčino auto stojí před domem, Luukovo kolo se povaluje na zahradě. Prostě se jen bojím našeho nového života v týhle větrné čtvrti bez trávy a stromů, kousek od dálnice. V noci dokážu v duchu říkat věci, na který si ve dne netroufám. Jako třeba učiteli nizozemštiny. Tomu bych ráda řekla, že mi jeho názor nijak nepomůže. Vím moc dobře, že nás naši ničí, stejně tak si uvědomuju, že to nedělají schválně. Co s tím asi zmůžeme? Trčíme mezi nimi. Posloucháme, mlčíme, vyčkáváme. Týden co týden si sbalíme tašky a dáváme pozor, abychom nic nezapomněli, protože pak by se strhla mela. Stali jsme se rodiči našich rodičů. Uklidňujeme jejich emoce, tišíme jejich vztek, tichounce našlapujeme kolem jejich nenávisti. Naší existencí je radši moc neobtěžujeme, protože sebemenší mráček rozpoutá novou válku.

Zalezu zpátky do postele, převalím se a strčím si ruku mezi nohy. Nic se neděje.

2

Nastoupím do jeho auta. Jakmile dosednu, nakloní se ke mně, aby mě políbil. Odtáhne se. Dělá jakoby nic, ale podle toho, jak přidává plyn, vím, že se naštvál.

„Tak povídej,“ spustí, zatímco uhání tmavými prázdnými ulicemi naší rozestavěné čtvrti. „Co tak strašně spěchalo?“

„Spěcháš jen ty. Můžeš prosím zpomalit? Nemusíme nikam jezdit. Klidně zastav a promluvíme si v autě.“

„Na to je moc velká zima. Mrznu.“

Chci to mít rychle za sebou, ale nechci to udělat v blízkosti dětí ani s ním být o samotě v tom domě.

Odbočí doleva na hlavní a znovu zrychlí.

„Prosím, zpomal.“

Vím, že jsem ho o to neměla žádat. To nejhluupější, co v jeho přítomnosti můžete udělat, je ukázat mu strach. Ušklíbne se a žene auto dál stodesetikilometrovou rychlostí.

„Co kdyby tu jely děti na kole bez světla nebo někdo venčil psa?“

„To by od nich bylo hloupý, takhle uprostřed noci na neosvětlený silnici.“

Pokládá mi ruku na koleno. „Máš strach?“

„Ne,“ odpovím.

„No tak, milá Hůlko, to nemusíš.“

Zničehonic šlápne na brzdu a zastaví auto u krajnice.
„Ven s tím. Co máš na srdci?“

Ledovou rukou si sáhnou na rozpálené čelo. Dny, možná týdny jsem nespala. Jsem tak unavená, že nedokážu ani přemýšlet.

„Jsem zmatená,“ začnu.

„Z čeho? Ze mě? Z nás? To je přeci logický, ne? My dva, to už něco znamená, jsi moje Liga mistrů.“

„Zanedbávám svoje děti, trpí tím moje práce, zdraví. Nejsem stavěná na ty hry, co se mnou pořád dokola hraješ.“

Teprve teď se na mě skutečně podívá. Jeho oči ve tmě svítí jako dva uhlíky. Schová obličej do dlaní a zhluboka se nadechne.

„Hry, co s tebou hraju... Nepodceňuj se, Hůlko. Co se mi vlastně snažíš říct?“

Mozek se mi smrskává na velikost rozinky, jako pokaždé v jeho přítomnosti. Vyschlo mi v ústech, nevím, co s rukama. Nejradši bych se mu vrhla do náruče a požádala ho o odpuštění. Odpuštění za co? Netuším. Když jsem s ním, připadám si hloupá a zdá se mi, že dělám všechno špatně.

„Tenhle vztah mi nedělá dobře,“ dokážu ze sebe horko těžko vymáčkout.

„Vztah?“

„No ano, tohle. Co je mezi námi.“

„Myslíš, že to je vztah?“

V tu chvíli to převezme. Popadne ten správný háček a zavrtá mi ho hluboko do masa.

„Je mi jedno, jak tomu říkáš, ale já končím.“

To se ti povedlo, mumlám si v duchu. Ale nezáleží na tom, jak se ten rozhovor bude vyvíjet, hlavně když skončí rozchodem.

Rozesměje se. „Ale Hůlko, no tak.“

Kdo oslovuje svoji lásku Hůlko?

Pokusí se mě obejmout. Ucuknu, jako by mnou projel elektrický šok.

„Ježíši. Snad se mě nebojíš?“

Můj strach hraničí s panikou. Zároveň si přeju, aby převzal vedení. Jsem ztracená.

„Poslouchej mě,“ zahajuju proslov, který jsem nacvičovala dlouhé týdny. „Končím. Tentokrát definitivně. Je konec. A jestli ke mně skutečně něco cítíš, budeš to respektovat. Nebudeš mi volat, psát nebo se jen tak zjevovat před mými dveřmi. Potřebuju klid. Musím tu být pro svoje děti. A tohle si prostě nemůžu dovolit, promiň.“

Pokládá si hlavu na volant. Rukou hledám dveře. Snažím se je otevřít, ale jsou zamčené.

„O co ti jde, Hůlko? To sis řekla, že mě odkopneš jen tak u krajnice? Ježíši!“

Nastartuje auto a sešlápne plyn tak silně, až motor zaskučí. Za všechno, co se odteď stane, můžu děkovat jen sama sobě. V duchu vidím obličeje svých dětí, když byly ještě miminka, kojenci, batolata a jak vypadají teď. Dospívající dívka a téměř puberták. Vidím jejich neohrabanost a cítím vůni jejich potu smíchanou s deodorantem.

„Prosím, odvez mě zpátky domů. Děti jsou samy. Musím za nima.“

„Ty s těma svejma zsranejma dětma. Proč se za ně pořád schováváš? Jestli mě už nechceš, řekni to na rovinu.“

„Myslím, že jsme to řešili už tisíckrát. Nepředstavím je

novému partnerovi, dokud si nebudu jistá, že se z toho dostaly. Už takhle toho musí skousnout dost. A to, co je mezi náma... Sám říkáš, že tohle není žádný vztah. Že je to jako intenzivní, toxický... virus. Nebo psychóza. Občas si myslím, že vůbec neexistuješ.“

Mluvím rychle, jako bych tím snad mohla ovlivnit styl jeho jízdy. Jako by k němu snad něco z toho, co říkám, proniklo. Sjedeme ze silnice na polní cestu a poskakujeme přes výmoly a hrboly. Namlouvám si, že mě nezabije. Tohle je přece God, znám ho. Je divný a musím od něj pryč, jenže tohle není televizní seriál. Za chvíli zastaví a pohádáme se. Potom se pomilujeme a nakonec se mi podaří přemluvit ho, aby mě odvezl zpátky domů. Ve skrytu duše to je totiž dobrý chlap.

3

Každý ráno mě vzbudí rádio. Mamka ho zapíná, protože nesnáší ticho. Ale dneska nic neslyším. A to je zvláštní. Podívám se na telefon. Dvacet jedna zpráv na WhatsAppu, ale ani jedna od ní. Zato jedna od táty. Přišla v jednu ráno.

Dobrou noc, milá Lies. Chybíte mi.

Je devět hodin. Kručí mi v břiše. Samozřejmě, šla ven s Wammesem.

Vstanu, vklouznu do tygrích bačkor a obleču si župan. Taky s tygrím potiskem. Zajiskří: pitomá syntetika.

Bráchův pokoj je prázdný. Scházím dolů. Luuk sedí v pyžamu na gauči se sluchátkama na hlavě, v ruce herní ovladač. Voní po sušenkách.

Sundám mu sluchátka.

„Hej, Lies, co blbneš?“

„Zklidni se. Mamka šla vyvenčit Wammese?“

„Co já vim? A zklidni se sama.“

Závěsy jsou ještě zatažené. Na stole vedle jejího notebooku stojí sklenička červeného vína a popelník s nedopalkem. Mamka už roky nekouří. Nebo to aspoň tvrdí. Možná měla návštěvu. To by tam ale stály dvě skleničky. Slyším Wammese škrábat na kuchyňský dve-

ře. Otevřu mu a odmění mě nadšeným poskakováním a štěkotem.

„No jo! Kdepak je panička, co?“

Beru Wammese na procházku přes pole. Mám na sobě mamčiny věci na běhání, který jsem našla v nohách její postele. Nasála jsem vůni polštářů a prostěradla. Často mi říká, abych nevyšilovala. A taky že mám moc velkou fantazii. Možná jen šla pro croissanty, a až se za chvíli vrátím domů, stůl bude prostřený. Možná mi říkala, že musí brzy ráno do práce, a já na to jen zapomněla. Ale její auto stojí na ulici a kolo je opřený o plot. Volám jí. Nebere to.

Je chladno, nebe bez mráčku. Wammes pobíhá a poskakuje, válí se v trávě a za keříky celý blažený udělá bobek. Procházím se, i když mi připadá zvláštní procházet se s rukou v kapse a s telefonem v ruce. Přemýšlím, jestli mám zavolat tátovi.

„To není dobrý nápad,“ slyším říkat mamku. Nenávidí se, ale nahlas říkají něco jiného. Tvrdí, že si navzájem přejí jen to nejlepší, ale bohužel se nedokážou na ničem shodnout, nebo si prostě nerozumí. Táta kdysi prohlásil, že oženit se s mojí mámou byla největší chyba v jeho životě.

„Já s Luukem jsme taky omyl?“ zeptala jsem se ho.

„Ne, samozřejmě že nejste. Vy jste to nejlepší, co mě kdy potkalo.“

Přišlo mi to zvláštní. Být zároveň omylem a tím nejlepším. Nahlas jsem to ale neřekla, protože z takových hovorů nemívám dobrý pocit. Proto mu nezavolám. Nechci mu dát šanci, aby mohl mamce nadávat.

Znovu vytáčím její číslo. Asi pracuje. Určitě jí zavolal jeden z jejích pacientů, kterým říká *klienti*. Naléhavý případ. Jenže to by mi napsala vzkaz nebo poslala zprávu. Možná to bylo tak naléhavý, že na to neměla čas. Sebevražda, psychóza... Mámini pacienti jsou blázni. „Sama je blázen,“ říkává táta. Prála bych si, aby to jednou skončilo. Ty jejich hlasy hádající se v mojí hlavě.

Není doma. Žádný croissanty, žádnéj vzkaz. Nakrmím Wammese, postavím vodu na čaj a zeptám se Luuka, jestli si dá toust. Namažu máslem starý toustový chleba a dám na něj sýr. Nezaslechla jsem dneska v noci něco? Televizi, vzpomínám si. V tomhle domě je slyšet úplně všechno. Wammes štěkal. Mamka ho okřikla, aby přestal. Přišla mi dát pusy, to bylo trapný. Nejsem dítě, je mi patnáct. To už se pusy na dobrou noc nedávají. Mamka řekla, že je jí to fuk. Později mi to nebude připadat trapný a budu za takový vzpomínky vděčná.

Luuk je v pohodě. Chci, aby mu to vydrželo. Podám mu toust, čaj a nakrájený banán.

„Nemám rád banány,“ prohlásí. „Ty to nevíš?“

„Ne,“ odpovím. „To jsem nevěděla.“ Je divný, že to nevím? Luuk připomíná stín. Mamka mu nechala udělat krevní testy, ale vypadá to, že mu nic není. Luuk je prostě „jinej“. Podle táty to je nesmysl. Tvrdí, že za to může máma a ty její psychologický žvásty. Táta dal Luuka na fotbal. Máma si myslí, že je možná homosexuál. Vadí mi, že musí zapadat do nějaký škatulky. On je prostě Luuk.

Uvařím kafe a zapnu rádio. Jako by byla doma. Je deset hodin. Uvelebím se v její lenošce a projíždím te-

lefon. Zprávy od kamarádů mě nezajímají. Ve skupině, kterou založil táta pro mě, Luuka a pro svou přítelkyni Lauru, sdílel fotku nás čtyř. Okamžitě ji mažu. Na Messengeru vidím, že mamka byla naposledy přihlášená o půl jedenáctý. Laura dala fotku nás čtyř na Instagram s textem „šťastná moderní rodinka“. Táta jí poslal srdíčko, ostatní komentáře přidali její příbuzní. *Moc ti to přeji.* Viděla to mamka? Někde pod srdcem mě to zabolí.

Znovu vytáčím její číslo. Z haly slyším vyzvánění. Na chvíli si pomyslím, že je doma. Právě přišla, svlíká si bundu, před zrcadlem si upravuje neposlušný blondatý lokny, rychle a neohrabaně prohlíží kapsy a kabelku. Vydám se k vstupním dveřím. Na zábradlí visí její kabelka. Vytáhnu z ní telefon.

Kdy člověk pozná, že se opravdu něco stalo? Možná jen zašla k sousedce na kafe. To ale není moc pravděpodobný, protože tu bydlíme jen krátce.

„Luuku! Nech toho.“

Dálkovým ovladačem vypnu televizi.

Jako by na mě zíralo zombie.

„Viděl jsi mámu?“

„Ne. Není u sebe v posteli?“

Zavrtím hlavou.

„Asi někam šla.“

„Asi.“ Nechci ho vystrašit.

„Viděl jsem ji včera večer,“ řekne Luuk. „Přišla mi dát pusku na dobrou noc.“

„Mně taky. Neříkala ti něco?“

„Jen dobrou noc.“

„Nechovala se divně?“

„Ne. Nevím. Byla jako vždycky.“

Chtěla bych někomu zavolat, ale jakmile to udělám, stane se to skutečností. Nebo mi pro změnu řeknou, že už zase vyšiluju. A komu bych měla zavolat? Kamarádce Evi s perfektními rodiči, kteří o mě mají strach a pořád dokola opakují, že to, co nám dělají naši, není normální? Za chvíli by nám před domem stála sociálka. Podle mamky je to to nejhorší, co vás může potkat.

Minulý týden dostal Luuk na fotbale míčem do obličeje a musel do nemocnice. Táta se nemohl dovolat mamce, a tak jsem seděla v čekárně s Laurou. Položila mi ruku kolem ramen a žvatlala na mě, jako by mi byly tři. Z jejího oděru, parfému smíchaného s cigaretovým kouřem, a dětskýho hlásku se mi dělalo špatně. Hnusila se mi, když zašla pro polívku a pohladila telefonujícího tátu po tváři. Pak přiběhla mamka. Naši se začali hádat, kdo z nich je horší rodič, a Laura se diplomaticky stáhla. Luuk byl nakonec v pořádku. Měl jen otřes mozku a hned ho propustili, načež se hádka spustila nanovo: s kým pojede domů? Vyhrála mamka. V autě mi řekla, že už jsem ve věku, kdy si můžu vybrat, s kým chci bydlet. „U obou,“ zalhala jsem a ona pokračovala: „Samozřejmě, drahoušku, rozumím ti.“ Jenže mi nerozuměla.

4

Nevím, jestli o tom mám Evi říct. Pověděla by to pak svojí mámě, a než bych se nadála, vymklo by se to kontrole. Za chvíli se vrátíme domů a ona tam bude. Vím to jistě.

Evi vytáhne z tašky malou lahvičku.

„Co to je?“

„Likér Cuarenta Y Tres. Moc dobrej.“

Obě si cucneme. Je tak sladkej, až mi trnou dásně.

„Tvoje máma má novýho přítele?“

„Myslím, že ne. Proč?“

„Můj táta ji viděl s nějakým chlápkem.“

„No a co? Často s nima pracuje.“

Možná leží v nemocnici. Co když ji někdo přejel, nebo upadla, nebo ji pokousal pes a někdo ji tam odvezl? Vytrhnu Evi lahvičku z ruky a vypiju ji do dna. Co když někde leží v bezvědomí? Mám zpocené dlaně.

Evi cinkla zpráva, podívá se na telefon. „Vadilo by ti, kdyby přišla Malou?“

„Jo,“ odpovím, „radši ať sem nechodí.“

„Jsi divná.“

„Nejsem. Co je zase špatně? Nemám Malou ráda, vždyť to víš. Nechápu, proč se mě vůbec ptáš. Ty jsi divná.“

„Ježíš, promiň. Zopakovala jsem jen to, co říkal můj táta, a ty seš hnedka podrážděná. Určitě kvůli Meesovi, protože si tě nevšímá.“

Mees je kluk, se kterým jsem se nedávno líbala. Od té doby se mu vyhýbám. Ne protože by mi připadal hloupej, spíš naopak.

„Já ho ignoruju.“

„To určitě.“

Když se vrátíme domů, Luuk brečí.

„Kde jsi byla? Nemohl jsem se ti dovolat.“

„Šly jsme jen vyvenčit Wammese, už jsem zpátky.“

Chci, aby Evi odešla.

„Volal táta.“

„Co jsi mu řekl?“

„Že jsi pryč a mamka taky.“

„A on?“

„Jede za náma.“

„Tak já půjdu,“ prohlásí Evi.

Volám tátovi. Nemusí sem jezdit, jen by to zhoršil. My to zvládneme. Jsem si jistá, že se mamka za chvíli vrátí. Cítím to. Často poznám, že se stane něco dobrýho nebo špatnýho, stejně jako když mi někdo lže. Tatka s mamkou lžou pořád.

„Lies, kde jsi?“

„Doma. Luuk trochu zpanikařil.“

„Trochu? Byl úplně mimo.“

„Už je v pořádku.“

„To je jedno, sedím v autě a jedu pro vás.“

„To nemusíš.“

„Kde je máma? Dej mi ji.“

„Nechce s tebou mluvit.“

Lhát umím líp než dospělí.

„Proč mi nezvedá telefon?“

„Protože s tebou nechce mluvit.“

„Jak vás mohla nechat doma samotný přes noc, krucinál! Hlavně že pořád nadává, jak špatnej jsem táta.“

„Neměl by ses takhle chovat, tati.“

„Poslouchej. Vyříd' jí, že jedu zpátky, ale moje trpělivost přetekla. Ještě jedno zakopnutí, a budete bydlet u mě. Vyříd' jí, aby se začala chovat normálně.“

„Dobře, tati. Uvidíme se příští týden, jo?“

„Zavolaš mi? Kdyby něco, kdykoliv mi zavolej a já přijedu. Opravdu se mi po vás moc stýská.“

Slyším, jak je mu to proti srsti.

„Ó ano,“ říká hlas mojí mamky. „Vždycky mu vadí, když není po jeho. Pak to zkouší hrát na city.“

Zapnu mámin notebook a zadám heslo. Všude používá stejný: Wammes2017. Poslední, na co se dívala, byl Laurin post. Znovu si prohlížím tu fotku. Byli jsme u táty, Laura si posadila Luuka na klín, já stála za ní, táta vedle mě s rukou okolo mých ramen. Použila strašně hloupej filtr. Laura patří k milovníkům selfiček se zajíčky a medvídky. Nechápu, jak si s ní táta mohl něco začít.

Snažím se uhodnout máminy myšlenky: moje rodina. U mého stolu. S mou čajovou konvicí. Mě vymazal.

Kdyby tu teď byla, utěšila bych ji a zeptala se, jestli by radši seděla na tý židli místo Laury.

„Ne,“ odpověděla by. „Ani jeden den.“

Ale tu fotku viděla. Proto si zapálila cigaretu a odešla. Když se to fotilo, nebyli jsme šťastný. Nebo ne tolik, jak to na fotce vypadá. Nechtěla jsem se fotit. Věděla jsem to: až to mamka uvidí, zblázní se. Proč se tak mile usmíváme? Netuším. Přišlo to samo od sebe. Chtěli jsme tátovi udělat radost. Co já vím.

Moje máma je psycholožka. Má knihovnu plnou knih o problémech. Jiným poradit umí. „Vystupte ze sebe, ze své bolesti a podívejte se na ni shora.“ Takový rady rozdává, ale sobě pomoci nedokáže. S tátou se hádají i kvůli plavkám. Nesmíme si je zabalit do tašky s sebou, protože táta všechno ztratí. „Však on vám nějaké sežene.“ Já i Luuk máme dvě kola, jedno u táty, jedno u ní. Slavíme dvakrát narozeniny, dvakrát Mikuláše, máme čtyři dovolený. S ní v karavanu v Bakkumu, s ním někde v cizině nebo v nějakým drahým lyžařským středisku. Soutěží o to, kdo je lepší rodič. Oba svým přátelům říkájí: „U mě je dětem líp.“ Luuk ani já to nekomentujeme, tak to je nejlepší. Ale nejradši bysme měli zpátky naše dětský pokoj. Jeden pokoj, jednu čtvrt, jedno kolo.

Jíme rozpečený housky s tatarským biftekem a dokola si opakujeme: „Určitě se za chvíli vrátí.“ Jen zbytečně přeháníme. Nikdy by nás neopustila. Nedokáže bez nás žít. Je to jen nějaký omyl. Pořádne se zamysli: neměla dneska nějaký kurz nebo wellness, nešla s někým na výlet, nemusela narychlo do Ikey pro něco nezbytného, co nám doma chybí? Říkala, že se tam tenhle týden zastaví. Jenže tím se dostávám zpátky k autu, tašce a telefonu.

Hledám její cestovní pas v zásuvkách, krabičkách, dózách, taškách, pod matrací, mezi jejím spodním prádlem. Když si lehnu do její postele, ucítím ji tak silně, až si na chvílku pomyslím, že se vrátila. Nebudu brečet, musím si zachovat chladnou hlavu. Teď jsem matka. Ne taková jako ona. Nenechám se unést hněvem a sebelítostí. Rozmyslím se a udělám, co bude nejlepší. Žádná panika, žádný překotný rozhodnutí, žádný drama. Jen na chvíli odešla, brzy se vrátí zpátky.

Když se setmí, lituju, že jsem ji nezačala hledat ještě za světla. Chci zavolat sousedům, ale nemám jejich číslo. Mamka ho možná má. Vytáhnu její telefon z kabelky. Baterie je skoro vybitá. Strčím ho do nabíječky a zadám kód. Devatenáct set sedmdesát dva, rok jejího narození. Má sedmdesát dva zpráv na WhatsAppu, jedna z nich je od skupiny Sousedská hlídka Sonnenpad a ráno jí volalo skrytý číslo.

*Milí sousedé, dnes okolo půl jedné v noci stál před číslem
74 dlouhou dobu černý golf s nastartovaným motorem.
Nemyslím si, že by patřil někomu z ulice.*

Ke zprávě je připojená velká fotka poznávací značky: 44-XB-UW. Nahlas si ta čísla a písmena opakuju. Následuje odpověď od nějakýho Dietse:

*Tak hlavně ať vám nic neuteče! Jak se zdá, nemáte nic
lepšího na práci!!!*

Načež Diets skupinu opustil.

Dietse neznám a u toho, kdo sdílel fotku, je uvedený jen předčísli nula šest.

Mamka byla naposledy online o půl jedenáctý. Poslední zprávu poslala tátovi před čtyřmi dny. V telefonu ho má uloženýho jako Kreténa.

Jako obvykle se mi nevrátilo spodní prádlo, které jsem naposledy koupila Lies s sebou. Liesin školní poradce se chce s námi sejít příští čtvrtek v patnáct čtyřicet. Buď tam včas.

Často myslím na chvíle, kdy ještě bylo všechno fajn nebo aspoň normální. My čtyři u jednoho stolu nebo v neděli společně v jedné posteli. V pyžamech před televizí. V autě na dovolený. Když jsme hráli hry a já si všimla, jak tatka chytil mamku okolo krku. Když jsme měli návštěvu a mamka vařila, zatímco se tatka bavil a smál. Tenkrát, když jsem je na jedné svatbě viděla tančit. Nebylo to vždycky špatný bez ohledu na to, co pořád tvrdí. Většinou to bylo hezký, dokud nepřišla Laura a celý to nepokazila.

5

Zlobím se na Luuka za to, že zavolal tátovi. Netuší, jak strašný je být mezi těma dvěma. Že ten jeho telefonát může mamku stát opatrovnictví. Že je táta posedlej čekáním na chybičku, přešlap, okamžik mateřského selhání, aby mohl udeřit. A teď se konečně dočkal.

„Jak zněl?“

„Normálně.“

„Co říkal?“

„Že tentokrát už fakt přijede. Nic víc.“

„Všechno jsi zkazil.“

„No a co? Máma je pryč, to je přece špatně, ne?“

„Teď to bude ještě horší.“

Chtěla bych ji varovat, ale nevím jak. Taky bych jí chtěla říct: jak jsi nám to mohla udělat? Tohle sis přála? Táta nás odveze pryč a už nás nikdy nevrátí. Bude si s náma a s Laurou hrát na rodinku. Udělají si další mimino a od všech okolo uslyším: „Přece to svému tátovi přeješ, ne?“ A já budu jen přikyvovat a přetvařovat se. Nebo si budu muset vybrat a Luuka tam nechat samotného. Nejradši bych bydlela u mamky. Strašně moc nás potřebuje. Můj pokoj u táty vypadá, jako by patřil někomu jinému. Dítěti, který si Laura vymyslela, milujícímu

růžovou a kytičky, zatímco já je nesnáším. Nepotřebuju obřího medvěda nebo Uggy se třpytkama. Laura by se mnou ráda vymetala obchody a chodila na pedikúru, jenže já nejsem její „dcera“, která by s ní chtěla podnikat holčičí věci. Jsem Lies. Mám ráda horory, poflakování s klukama, tmavě modrou, tenisky, Billie Eilish a hiphop. A ne, nejsem lesba, jak o mně někteří týpci ve škole rozhlašují. Proto mě Mees políbil. Aby mě otestoval, tvrdila Evi.

Jsem tak nervózní, že nedokážu polknout. Stejně jako večer předtím, než nám naši oznámili, že se rozcházejí. Věděla jsem to, cítila jsem to už měsíce v kostech a toho večera jsem je zaslechla, jak se o tom baví v kuchyni.

„Řekneme jim, že to bylo společný rozhodnutí.“

Mamka plakala. „Chceš, abych jim lhala?“

„Nedělej z toho drama.“

„Ale vždyť to drama je.“

„Tady nejde o nás, ale o děti. Povíme jim, že jsme se dohodli, že bude lepší, když budu pár měsíců bydlet jinde. Že se máme pořád rádi, ale spíš jako kamarádi, a ne jako muž a žena.“

„Kecy.“

„Musíme z toho vynechat naše emoce.“

„Dobře. Ale jednoho dne se dozví, co jsi za kreténa.“

„A co si podle tebe budou myslet o tobě? Co?“

Nastalo dlouhý ticho, potom vzlykání.

„Konec diskuze.“

Jeden z nich práskl dveřma.

Tý noci, asi dva roky zpátky, jsem poprvé dostala zánět močáku. Tehdy jsem netušila, co to je. Pořád jsem potřebovala čůrat a bolelo to, ale protože jsem to nechtěla